

ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಐವರನ್ನು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತೇ? ನೀವು ಸದಾ ಉಲ್ಲಾಸಿತರಾಗಿರಬೇಕು. ಈಗ ನೀವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ. ಐವರೇನು, ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ನಿಮಗಿತ್ತು. ಈಗ ಪರಿತಪಿಸುವ ನೀವು ಅಂಗರಾಜನನ್ನೂ ಬಯಸಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

‘ಅವರನ್ನು ಭೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಲಿಲ್ಲವೇ? ಪ್ರಪಂಚವೂ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಅಂತರಂಗ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಕೃಷ್ಣನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು ಕಣೆ. ಅವರ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಷ್ಠೆಗೆ, ದಾನಶೂರರೆಂಬ ನಡವಳಿಕೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದೆ. ಕುಲೀನ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಸೂರ್ಯಪುತ್ರರೆಂಬ

ಆದರೆ ಕಳೆದುಹೋದದ್ದು? ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳು ಒಂದೊಂದು ಯುಗಗಳಂತೆ ಕಳೆದವು. ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಎಂಬುದು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅಜ್ಞಾತವಾಸವಂತೂ ಒಂದೊಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಭಯದ ವಾತಾವರಣ. ಪರಿಚಾರಕಿಯ ಕಾಯಕ. ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೀನಾಯವಾದ ಪರಿಚಾರಕಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಗಂಡಂದಿರು ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು, ಕುದುರೆ ಕಾಯುವುದನ್ನು, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಂತಹ ಶೂರಾದಿಶೂರ ಪಾಶುಪತವನ್ನು ದಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡ ಧೀರೋದ್ರಾತ ಹೆಂಗಳೆಯರ ನಡುವೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ

ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ. ಹುಚ್ಚಿ...’
 ‘ಅಮ್ಮ, ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನೀವು ನಿಜವಾಗಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತೀರಿ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತೀರಿ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೀವು ಸ್ವಯಂ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು.’

‘ರಾಜಾದಿರಾಜ ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡ ಮಧ್ಯಮ ಪಾಂಡವ, ಶ್ರೇತವಾಹನ, ಧನಂಜಯ, ಕಿರೀಟಿ, ವಿಜಯ ವೀರ, ಧೀರ ಪರಾಕ್ರಮ ಪಾರ್ಥ, ಮುಕುಂದ ಸಖಿ, ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಅರ್ಜುನ ಮಹಾರಾಜರ ಪಟ್ಟ ಮಹಿಷಿ ಪಾಂಡವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ. ದ್ರುಪದ ಕುಮಾರಿ, ಅರ್ಜುನ ಮಹಾರಾಜರ ಅರ್ಧಾಂಗಿ ದ್ರೌಪದಿ ದೇವಿಯವರ ಅಂತ್ಯಪುರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ...’

ಚಂದ್ರಿಕಾ ಆತುರಾತುರವಾಗಿ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದಳು. ಮೇಖಲೆ, ಚೂಡಾಮಣಿ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ವಿಚಿತ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಸುರಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು, ಕೇಸರಿ ಕ್ಷೀರವನ್ನು ತಂದಿರಿಸಿದಳು. ಹಂಸತೂಲಿಕಾತಲ್ಲದ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದಳು. ಮತ್ತಷ್ಟು ಗುಲಾಬಿ ಪಕಳೆಗಳನ್ನು ಸುರುವಿದಳು.

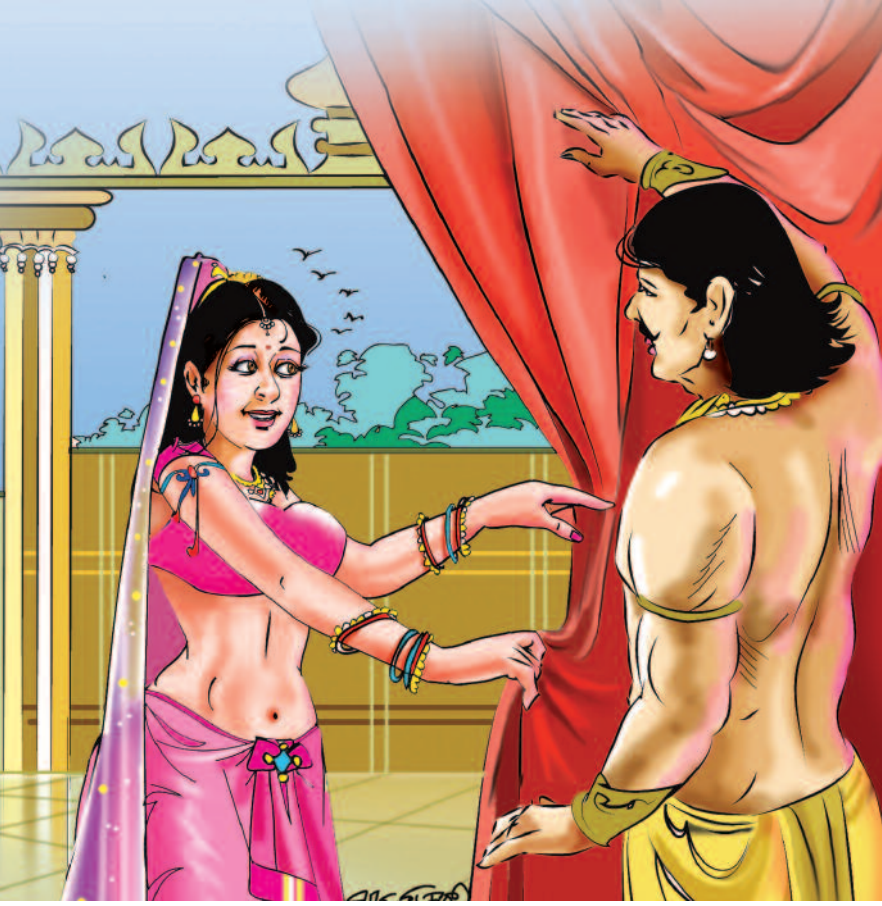
‘ಈಗ ವಿಜಯೋತ್ಸಾಹದ ಸಂಭ್ರಮ. ನನ್ನ ಅಳಲು ಕೇಳಲು ಯಾರು ತಯಾರಿದ್ದಾರೆ. ಸರಿ, ನಾನು ಹೊಸ ಶೃಂಗಾರದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗುತ್ತೀನಿ. ಹೊರಡೇ... ಚಂದ್ರಿ... ಮಹಾರಾಜರು ಇನ್ನೇನು ಬಂದುಬಿಡುವರು. ಮತ್ತೆ ನೀನು ನೆಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬರುವ ತಾಪತ್ರಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ...’

‘ಇದೋ ಹೊರಟೆ. ಹೌದಮ್ಮ, ನಿಮ್ಮ ಮೇಖಲೆಗೆ ಅವರು ಕೈ ಹಾಕುವುದು, ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ನಾನು ಬರುವುದು ತಾಪತ್ರಯವೇ ಬೇಡಾ... ಅಮ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಇರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತುಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಸನಿಹವರಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹದಿನೆಂಟು ದಿನಗಳ ಕಹಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತುಂಗ ರಸಭಾವದಿಂದ, ಲೋಲುಪತೆಯಿಂದ ಮರೆಸಿಬಿಡಿ. ಅವರ ಗಾಂಡೀವದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಶರವೇಗಕ್ಕಿಂತಲೂ ವೇಗವಾಗಿ ರಮಿಸಿಬಿಡಿ. ನೆನಪಿರಲಿ. ಮೈ ನೀಲಿಗಟ್ಟುವುದೆಂಬ ಭಯ ಬೇಡ. ಒಂದೊಂದೂ ಒಂದು ಹೊಸ ಕಥೆ ಹೇಳುವಂತಿರಬೇಕು.’

ಚಂದ್ರಿಕಾ ಹುಸಿನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೂ ಅರ್ಜುನ ಮಹಾರಾಜರು ಒಳಗಡಿಯಿಡುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಚಂದ್ರಿಕಾ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ಅವಳ ತುಂಟ ನಗು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು, ಇದುವರೆಗೂ ದ್ರೌಪದಿಯೊಂದಿಗೆ ಇವಳು ತನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು. ಅವರ ವದನದಲ್ಲಿ ಇಣುಕಿದ ಮಂದಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂದ್ರಿಕಾ,

‘ಅಮ್ಮ, ನಿಮ್ಮ ಮೇಖಲೆ ಮತ್ತು ಚೂಡಾಮಣಿ ಹುಷಾರು. ಅದಕ್ಕಿರುವುದು ಒಂದೇ ಕೊಂಡಿ...’ ಎಂದು ನೆನಪು ಮಾಡುವುದು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ.

‘ಚಂಡಾಲಿ, ನೀನಿನ್ನೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲವಾ?’
 ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in

ಅಭಿದಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಸೂತಪುತ್ರರೆಂದು ಹೀಗೆಳಕೆ ಒಳಗಾದರಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಮರುಗಿದೆ. ನಾವೆಂದು ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾನು ಒಂದು ದಿನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಿಯಾಗುವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಎಂತಹ ವಿಪರ್ಯಾಸ, ನಾನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಿಯಾಗಲೆಂದು ಬಯಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಗತಿಸಿಹೋದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮದತ್ತ ಮುಖಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಕೃಷ್ಣನಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಈ ಯುದ್ಧದಿಂದ ದೊರೆತದ್ದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಎಂಬ ಪಟ್ಟ.

ಮೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಿಚ್ಚು ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಪುರುಷಸಿಂಹನಿಗೆ ಅರ್ಧ ಹೆಣ್ಣು, ಅರ್ಧ ಗಂಡಿನ ವಸ್ತ್ರಗಳು. ಮರೆತುಬಿಡು ಎನ್ನುವುದು ಸುಲಭ. ಹೇಗೆ ಮರೆಯುವುದು? ನರ ನರವೂ ದೀಪದಬತ್ತಿಯಂತೆ ಹೆಣೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಒಂದು ಕಿಡಿ ತಗುಲಿದರೆ ಸಾಕು, ಇಡೀ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅಳಿದುಳಿದವರ ಮುಂದೆ ನಾನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ. ಉಪ ಪಾಂಡವರು ಬದುಕಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅಜ್ಜಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗ ಈ ಚೂಡಾಮಣಿ, ಮೇಖಲೆ ಧರಿಸುವಂತೆ